

[Ragnhild Andersen.]

socialminister siger, at der er en eller anden kontorchef, som har regnet ud, at loven i virkeligheden for manges vedkommende ikke betød nogen forbedring. Nu må jeg sige, at jeg er noget forbavset over denne udtalelse, for det kan jo ikke være den højtærede socialminister ubekendt, at der i „Socialt Tidsskrift“, som udgives med statens understøttelse hver måned, har stået en artikel om disse spørgsmål. Jeg må bestemt gå ud fra, at den højtærede socialminister er bekendt med disse forhold. Når en mangeårig kontorchef i Københavns kommunes socialdirektorat ikke alene med argumenter, men med kurver, bilag og henvisninger til lovbestemmelser fremsætter sådanne betragtninger, kan den højtærede minister ikke stå her og tale, som om det var en eller anden tilfældig person, der havde fremsat et eller andet i uoverensstemmelse med kendsgerningerne.

Her tales om, at der ved de lovbestemmelser, der vedtoges sidste samling, blev gennemført forbedringer. Javist, men samtidig ophævede man en anden lovbestemmelse. Den højtærede minister talte om forhøjelserne til ægtepar og enligt stillede i samtlige kommuner og nævnte, at beløbet til ægtepar i København var steget 26 kr. og 50 øre og til enligt stillede 15 kr., og tilsvarende for de øvrige kommuner, men samtidig hermed ophævede man bestemmelsen om huslejetilskud, som blev ydet i disse kommuner. Dette fremføres bl. a. af kontorchef Aage Klausen i en artikel i juni måned i år. Jeg beder om tilladelse til at citere. Kontorchef Klausen skriver:

„Desværre er resultatet for aldersrentemodtagere, hvis indtægt ligger under det fradragsfri beløb, blevet endnu ringere end de foranstående tal viser, i hvert fald i Københavns kommune. Dette beror på, at det tidligere nævnte huslejetilskud er bortfaldet. I Københavns kommune ydedes dette i det væsentlige kun til personer, der havde egen lejlighed, og hvis indtægt var mindre end det fradragsfri beløb. Ydelsen var dog afhængig af, at deres husleje . . . oversteg visse beløb. Efter disse regler oppebar ca. 1 700 ægtepar og 7 400 enlige personer eller godt en fjerdedel af samtlige aldersrentemodtagere beløb fra 48 til 156 kr. årlig, heraf for to trediedeles vedkommende 120 kr. og mere. Det vil heraf forstås, at en meget stor del af de dårligst stillede aldersrentemodtagere overhovedet ikke har opnået nogen forbedring.“

Jeg beklager, at jeg skal diskutere med den højtærede socialminister på grundlag af oplysninger, som burde være ministeren bekendt — jeg kan forstå, at de ikke er det —, men det er ikke tilfældige oplysninger; det er reelle, konkrete, saglige betragtninger, som fastslår, at mange ikke fik nogen reel forbedring. Jeg ved ikke, hvor meget den lov om huslejetillæg kostede alt i alt landet over, som vi ophævede ifjor, samtidig med at vi gav rentetillægget, men det kan man utvivlsomt få oplyst, og derigennem vil man få et billede af, hvor meget der reelt blev givet rentemodtagerne.

Hermed mener jeg også at have givet udtryk for, at rentemodtagerne bør have tillæg ikke bare fra oktober i år til april næste år; de bør have tillæg fra april 1948, da vi lavede lovrevisionen. Pensionisterne fik en forhøjelse fra januar i år, og rentemodtagerne bør i alt fald have det fra april i år, da vi gennemførte prisreguleringen og de ændringer, som for manges vedkommende ikke gav nogen forbedring.

Den højtærede socialminister siger, at invalidekommissionen formentlig arbejder, og det gør den formentlig også nok. Nu ved man jo, at kommissioner er noget langsommeligt noget, og det er utvivlsomt heller ikke den højtærede socialminister ubekendt, at man ikke kan vente sig den hurtigste ekspedition fra kommissioner. Men en anden side af sagen er, at visse spørgsmål i forbindelse med den mangelfulde invalide Lovgivning ligger nogenlunde klart for dagen og ikke skulle behøve at blive begravet i en kommission. Jeg havde da også i sommeren 1946 indtrykt af, at der var nogenlunde enighed der, bl. a. om spørgsmålet om tunghøreapparater o. lign. til invaliderne, men det er i dag ikke nogen almindelig regel, at en invalid har ret til at få den slags ting.

Den højtærede socialminister var meget krænket over, at jeg tillod mig at sige, at mit parti har medvirket til at forbedre lovforslaget om de 50 mill. kr. ifjor. Det er naturligvis klart, at jeg ikke står her og prøver på at bilde det høje ting ind, at jeg alene kan revidere noget. Det er temmelig tydeligt, at det kan jeg ikke — og hvis jeg skulle have revideret denne lov, ville den iøvrigt være kommet til at se ganske anderledes ud. Jeg har fremført mit partis synspunkter, og det har naturligvis glædet mig, at mit partis synspunkter har sejret på visse områder, ganske som det glæder ethvert andet parti, når dets synspunkter sejrer. Det har jeg sagt og een ting